

utvivlsomt blive, at hvis man beskaffer Arbejdsmanden med en 6—8 Ore om Dagen til hans Brændevin, vil man tage lige saa mange Penge til de nødvendige Livsfornödenheder bort fra hans Kone og Børn. I Virkeligheden tror jeg, at for hver Ore, hvormed man forbyr Snapsen, tager man et Stykke Brød fra Konen og Børnene. Det bliver ikke saadan, at Folk høre op at drikke den nødvendige Snaps, og man saa sparer noget mere til Brødet og Sulet. Nej, om man end ikke sparer paa Brødet, sparer man i alt Fald paa Sulet for at kunne drikke den maadeholdne Snaps. Derfor siger jeg, at denne Lov vil virke i høj Grad umoralisk. Den vil forringe Livsvilkaarene for Folk, der have det daarligt i Forvejen, og det forekommer mig virkelig ikke at være noget i Retning af sociale Reformier, at man vil give en Lov af denne Art.

Jeg skal ikke nu fortsætte med Realitetsbehandlingen af denne Sag. Den er jo, som det blev ytret for, bleven gennemdrøftet saa grundigt i disse Dage, at man skal være varjom med at fortsætte. . . Det ærede Medlem ser til Kloffen. Ja, jeg mener heller ikke, at det er gaaet rigtigt at tvinge os til at forhandle paa denne Tid af Dagen, men jeg mener ikke af den Grund at ville give Afkald paa min Ret til at have Ordet. Der vilde jo have været en Fristelse til, naar man faar Ordet Kloffen fem, at sige, nu fatter jeg mig fort baade for min egen Skyld og for andre ærede Medlemmers Skyld; men det vilde jo være en Opfordring til at give Ordet paa et saa sent Tidspunkt. Derfor besluttede jeg mig til at fremsætte alle de Bemærkninger, jeg har at gøre, selv om Kloffen skulde blive 7. — Jeg skal altsaa, i alt Fald indtil videre, forlade Realiteten af dette Forslag og saa sige nogle Ord om den foregaaende Behandling af det. Jeg skal ikke nægte, at den Behandling, dette Forslag har faaet, eller rettere sagt, den Behandling, man vil unde det herefter, har undret mig meget. Alle Talere her, undtagen Medlemmerne af det gamle Regeringsparti, altsaa alle Medlemmerne af det gamle Flertal her i Salen, have været enige om, at det er et elendigt Forslag. Jeg har ikke længe hørt det for Resten milde Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds (Wojfen) — i alt Fald er han da et Medlem, der gerne udtrykker sig i milde Former — fordømme noget saa skarpt som dette Forslag. Han kunde ikke fra noget Synspunkt finde, at det var et Forslag, der vilde kunne føre til noget. Og det har været gennemgaaende fra alle Sider. Og saa

det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgtreds (Neergaard) fandt jo, at dette Forslag aldeles ikke egnede sig til Vedtagelse, men desuagtet. . . Et æret Medlem ved Siden af bemærker, at nu gik Ministeren. Jeg siger, det er en Selvfølge, at vi ikke kunne lade os berøve den parlamentariske Frihed, fordi den ærede Minister finder det bekvemt at forsvinde under en Sags Behandling. For øvrigt ere vi, som ærede Medlemmer ville huske fra et Tilfælde, der kun ligger kort tilbage, vante til at forhandle Sager her, medens Ministrene passere sig selv. For ikke ret længe siden havde jeg en Diskurs med den højtærede Formand om det passende i at have Sager paa Dagsordenen her, uagtet man vidste eller kunde vide, at Ministeren ikke kunde være til Stede. Det ere vi altsaa vante til. Dette, at en Minister forsvinder midt under en Forhandling, er noget, der ikke overraster mig, og jeg tror, at her i Folketinget savner man for øvrigt ikke disse Ministre saa stærkt; vi vilde ikke have noget som helst imod, at de forsvandt og bleve borte for steds. Det er altsaa saa langt fra, at det paa mig gør et deprimerende Indtryk, at Ministeren forsvinder, at jeg, naar jeg ser hans Ryg, siger Gudskelov og blot ønsker, at han fremdeles vilde blive borte. — Altsaa, det jeg kom bort fra, det, jeg vilde gøre opmærksom paa, var, at selv de blidest anlagte Medlemmer her i Salen, Folk saa blide, for ikke at sige bløde, som de ærede Medlemmer fra Møen (Wojfen) og Hørning (Neergaard), knap kunde finde stærke Ord nok til at fordømme dette Forslag, og saa hører jeg dog til min Overraskelse, at de ville behandle det videre. Det ærede Medlem fra Møen gjorde et Forsøg paa at begrunde dette Forslags videre Behandling. Han havde nu overhovedet slet ikke behøvet at give nogen Begrundelse, han kunde have holdt sig til det rent formelle, at ethvert Forslag, der foreligger, behandle vi forretningsmæssigt. Det ærede Medlem fra Møen fandt imidlertid, at der maatte en Motivering til, for at Folk kunde forstaa, hvorfor man vilde lade et Forslag af denne Art gaa til anden Behandling, og saa sagde det ærede Medlem, at han vilde betragte dette Forslag som Ved i en Toldreform, og at han haabede, at man gennem dette Forslag kunde hale saaledes i Toldloven, at man ved at behandle det i Udvalg maatte kunde naa til en almindelig Toldrevision. Det var noget i den Retning, det ærede Medlem sagde. Men hvis det ærede Medlem vilde lade dette Forslag gaa til anden Behandling, og mente, at han i Udvalget fan naa til en Toldrevision, saa